

Péhoni

a gr. väder - den grön
präglarjön.

1883 - 7.

10. Jan.

É. dñ. 30. 1883

663

ít mostoha.

Elbeszélő költemény.

(Pályamunka.)

10

Ielíje:

Megköteim-e a csomót?

Első ének.

Nem meszem meg az éjszakában egyszeres élelmény
Lengyel borsóval valószínűleg lecsepte előttem
Már a hajnal előtt is elmentem a kápolnába
ideiglenesen ahol „Oh hól van győz, oh hól van győz apári tekintély!?”
Kicsit lecsatoltam a balsú valót minden
Csakmivel volt valaha a valós belépés
Budapest 1848. fe. nov.

Nem az anyjátlanúság sorjavaró fájdalmat
Készíteti szívemet e keserű darbor...
Ittám tizony én is szerelmet, anyait,
Tudnék is karolni felőle valamit,
De bár édes anyjam, de bár jó virágom
El is hervoott már rejtő üde ifjú agom:
A hervoottásának szomorú iraja
Homály után megtisztított rejtőja!

Megyam bojával hirt nem intatok senkit,-
Holdus az ki „szánj meg!” keserűre zenélít;
Csak egy kis mesenek adom meg az utjait,
Ha dol menjen arra is, merre még nem tudjuk;
Ha dol folijon akárcsak - ha nem meg lomhárítan -
Mint az esővíz-ér haraszt halomjában,
S mindenütt csak annyi kis tetscést arrosszon,
Íl menni az írból marad a haraszon.

Kis mesink korai óra, melyben egypt kis szikrát
Lányaival lobbant volna, csak keréssé szította;
Mikor kelt is szélesz, mely bőszületen fült ról,
Mely végre a szikráit fénylező lányra ejtőjítő;
Mely az egypti viliagy ütőreit lárba,
Heves lárba hozta s beteges testét ránkta;
Észmenék volt akkor a világ betegye,
Melynek 1848. or neve.

Miós nyugatolt volt minden s mi volt e nyugatalom?
Munkás ember álmra pártyaló hajnalon;
Nem aludott másik csuk ugys a scime felére,
Talpra illni, ha az időről előre ére....
Nyugatalom van hál mios a hová most megyünk,
Ahová elvezet kicsi történetünk.
Egyptiak kell másik csuk, törn önnyi se ennek,
Nyugatomról csak a holtak beszélhetnek!

Fallós Loijos őrnak magasuri terme
Lépésitől megkongy, úgy végig jár benne.
It terem honfoglásban maga is megakadt:
„Be kell körpitözni e rövid falakat,
Igy ugye maradhat - gyondolkozik torább,
Síp asszony szeszélye de menyji gyöndöt idol!
Nó de az ily gyöndöttel senki se halt még meg,
Kisimult a redőr arcain nem egypt venne ki.

2

„Lassan kell is már majd készülnöm valahogy,
Íz idő meg nem vir, bármilyen vonta elő fog...
Időleg halogattnak hónapról hónapra,
De nélküle remegye, szerecse halogatnál,
Majd majd elhalászták előlem a gyöngyöt...
Ekkor egységes szó, édes csók... ez döntött...”
Négyesek leptekkel egységes kettőt lép megjön,
S mentiben ránt ejyet a venye zsinórán.

„Miskolc! hidol be Miklóst!” egy hanyszik parancsa -
Olyan szellem hanyon, hogy csak végre hajtsa
Akaratát annak, akinek nem is a
Kenyerét, - kalászát eszi holmi Miskolc!
S ráváros szeme villan a Miskolc lakájnál:
„Nő lám az asszonyok mit, mit nem csinálnak!
”Ór a vein kapitány már rám nézni sem mer,
Pedig ha elkerüli, hej de kemény ember!”

Tallos Lajos uram tovább sétál ottben,
Uzenodesen mormoogja: „Ötven bársony, ötven!”
De hát mi taj evel, legyen bár még ötven,
Ógy csöppet sem irzem maradjunk tömörlötten!...
Hej, arután volnék pipos káti, sánta,
Szeretett von' bálein Barnabázy Márta?
Ismer a fiam, esak az mit seol majd mindenhez...?
Eh, mi köze horzói, az apja mint tesz, vese!..

Még egy a bökkenő ... fiatal a lány még
Hová jött lenne tan, még pár évi várnék ...?
Pár évi ... Márkiának nöldög megtölcsül,
Énem meg kilyukogat vagy még is rövid a sej ...
Hát a rövid mit monj ... „Itthon - Koroszil!“
Hét vármegejében majd ilyen hírem hozzá! ....
De hát én Istenem, meg kell hozzásolnom:
Mié teszi lánykám az anyátlan otthon!?

Jopy kürkölik Fallos jó önnönmagával
Majd fennen védik, majd mentődni átöll ...
Egyisen az látszik rajta, ami néha
Egyérmely dírkon, ki tanulni léha,
Akarni hozzáni, nem tudja a módszert,
A szép szótól is fél, hogy érte megprójják.
Mert minden alatt esik az rejtők csepászon,
Fél, hogy rajta csipik a friss hazaújságokon.

Ír véni szerelmesek rezgő erejével
Önbizalomtalan imitt-amott írvel;
Érzi magát hösnek, délecnék, delinek,
De más percben hajlott marapárol megijed.
Bölcsességet mutat, még azt is a mélyít,
Csúszik, hogy a mellett ábrándosnak vélje;k.
De mindenekfelett az összintet adja,
Sét se hagyja helyben jámbor ábrázatja!

Végre bejön Miklós, Fallos uram fia
Iöl tudja ő már, hogyan mit kell hallania...
Réopta elnézi mire késüül utyja
Sár szivét keserű fajjalom szakojatja...
Tudja ő igencsak jól, hogy az öreg eszit
Mily környezetnél játszo, - leledé nő tépte szét,
Hogy el fogja helyét egy visszukt lélek,
Öröcszer imásolt, ildott szellemének!...

Sár keserű tudat sebezett szívnyíró kinja
Húsz esztenős lelkét, csupkoolni nem virja,
De szíve mélyében várva futott körme...
Oh ha e fajjalma sajánkban kitörne!...
De nem szól, nem akar, mit hosszánkor vár!
Ítéjának hibáját nem reti szemére,
S visszukt anyjának embike vanji volt
Hogy nem ránthatja le szemétre a tibort!

Írja a jó fiú könyiben áró szemmel
Nézi, hogy amikort hívó, szólni nem mer,
Erre a jó Fallos, mint ki erre vár csak,
Megpróbált. De erre elhibánya. Bírások
Megye szólalt volna: "Nevük vagyunk, látott..."
Be nem vigerheté. Miklós a világost
Érte súlyobozni ránjó lába alatt,
S hangos is keresztes zokospisra fakadt.

Itt ennek az öreg nem ijesz üült meg.
Síp apololatai minden-minden elröpültek...
Hogyan kerülje már most, mielő, ugyan mielő?
Hathat megint roszul, ugyetlen kerüli el
Jeste remeje, fizik, majd a vallás rándul,
Ugyi irányuk szépeny a magya scavántul.
Örzi el nem tudja takarni a valót
Síppon fia előtt, mi pedig végig volt!

Lassan Miklós fiaj zokogása szüne
Csillagra megpihen síp szemén könyüje
A gyűrűje gyöngyedés, mitől ferde vallás
Ékes törmetéről könyveden leállva
Kicogneszedett s képe volt az Isten
Remeck ellenának, kinél különb nincsen.
Könnytől árott szemén törlő még egyszer is
Kincsen jól rajta több, mutatni szenvedést.

"Édes uram atyám - atyához szól fia -
"Judeom mint hívottott, nem is kell szóni,
Harrosodni akar s kerüli mit mondanak ró?".
Nem mondok in semmit, nem tartok jövöt ró.
Édes apám eddig amit tett, megtette,
Senki soha pátalát nem törött felette;
És ha tan valahol oljat esetekedne
Mi bün : megrövíja nem a fia lenne."

Nem értesz Miklósom - felel Sállós erre -
"Nem is várak en a te szerepedmedre;
De hát tudod Miklós, Börnerhegy Márta tát
Te is jól ismored... aztanív tudod, mert... hát
En tan nem is látom, amit mások látnak...
Túoly mit gondoloz hát te, jó valna anyagnálunk?
Márisit húgodd így is nebelesre vár még:
Sajt íly fábi fejzsét merékép dehoogy vásznáke!"

Akart még az öreg monostori valamit
"Aztan"-nal, meg "hát"-tal kezdté monostorait...
Ránkérte Miklósra, deli alakjára,-
Lánytékintetétől, mely színesig járt
Lesültött szemét, mint az elítélt rab
Ki itéleteben halálos kötélle kap...
- Oh hol vagy, oh hol vagy apai tekintély
Ittás mámorodban sárba lepihetel!

Háborúval visszatér
Bánát területei erősen?

Hagy meg a
helyszínen, második ének.

Pécsen valóban hanyatlal meg
Bánát-harc igazságának azonban nem
Szentgyörgyvölgyet el akarja meguradni
Szentgyörgyvölgy származása itt halász
De mirek folyam, ha földjei települ

ító engel, az aki a jövőt isteni hálá
rétevére számon kér a visszatérítést
Még aki ki működhet mindenki megtörhet
Lombosgyul rác fővárosa az ezer gyarmat
A magyar a báthi faluval foglalkozik
Kerkácsnak jól leírta Szentgyörgyvölgy
idejét nemrég újra feljárni kezdte
Földesgyul jelenleg ismertetendő

"Miklós édes scutem,
Miklós édes enem 2."

Tallosék faluja oly kicsinyke helyiséj!
Hoopy arszágút mellett fiz'sinte nevelcic!'
Két sor ház az epejor, mögötté pár pöjtöl;
De van noteirusor, kintoror meg pappjor;
Kerek párós számmal van igen szép házor.
Síztes voltat ez is sejpen maopyarázza, ...
Sötői eopy ablakos, szerecsce ha kettős,
De arert fejér am, sa formajor tetős.

Itt eggyik szép ház a jó ur Isten házor,
Ídejnek evisek ép a vukolat mörzor,
Uopy néz ki mikönthet minden nap meszitack;
Ísinodebylyel van foltve, de ezen sinuen lyék!
Itt miszik a kósteley Tallosék ösfészke;
Kert körepen fekrik, 's íly messzirol nézve
Ávart nem is iogn latnai mit belölé:
Órolómorogas fakkal uopy körül van növe.

Néverzük a falut, hisz kicsiny: Kicsindnek
Jagy nem felhetek, hogy horváspáron csipnek...
Kezmonostortánom nevét kevőves helységeimnek
De ha talán képet roszul festettem meg
Kisár lesz belőle, - de mi az eladó
Kantár meg ló közül kantár-e vagy a ló?
Írikt lett hat Kicsind az a kicsi helység
Hogy azt semmi mappán meg ne kereshessék!

A várostól Kicsind nem esik messzeire:
Annak napjábananorra általbeszél ide;
Utolsnak nem ily ki félj a pipája
Míg a varosi őr ha itt oppijtott rájai.
S ha taliján is zsidó nem fújja a pipát
Kicsind fejér népe varosta fut mindjárt:
Ógy kis erénye kell tain ami oly hamarjába,
Kirog a tüje törött kicsiűrű ruhába.

Mert az Isten-áldott rózsák kis Kicsinden
Sohasem volt zsidó is még mostan-sínesen;
De minék is volna, nincs mesze a város
Van ott elej boltos, mészáros, kőszáros;
S ha öregje kell a visszalni valónak:
Kisár a szomszédban uztalan maholnyc!
Nincsen hat zsidója Kicsind községeinek
S ait monójáig, nem is lesz, (jaj, ezt ki hinné meg!?)

Itt lakott ház fállós, ritkán a várban,
Hár meg itt megnézte, átköltözött gyorsan ....
Most itthon találjuk a nagyváros utat
Még mindig az ifjú feliségével mulat ...
Hogy megházasodott, már jó egyszer hite
S tiszessel, visokkal még te nem telhete ...
"Mikor lesz már elég!?" - "ifjú neje monda,
Öngelyre van unna? -- Kinek rá mi gondja!"

Hívj, az öreg bololoj, pírul az arcijon
Ha rászemél néha Márta júrásókjára,
Ő írja, hogy minden tanja megifjül
Dugnádó kételé remek halmerítő;
Görögök Márta ját mindenig ölte tartja,
Mindennél viskjának tizes a kamatja;
Meg - megimooyatja csíkos idomait
S kejte részketéssel súg neki valamit ....

Nagy a bololoysága a boldult öregnek
S ne legyen bololoj, kit ily karok ölelnék?
Türelme a vére, ha Márta szemébe
A szerelem gyűjtő fáklyája nem égne?
Sötén iotöl deres fejet ne tenné te
Márta - művait soha nem látott - ketlire!
Ily lány viszka! ... erről seholni sem merek...
Nem édes uram, magunk itéljenek!

Szíj volt tehát Márta s Fallos Lajos boldog
Légeben elég enni, (nem kerest monolok !.)
Kej, most az idő moja sokat leorr a ből ...
Nincs de ne itéljünk, mielő a pörz el nem völ !
Őr az élet nem mis: ezzel nekér tanfolyam,
akkor megy át rajta az ember boldogyon
(Ulykot,) ha nem siet, se vissza nem marad...
Általán ne ugrik hár a szereny szavakat !

Barnahegyi Márta nem volt ötven éves,
De messze is jóit megy ennek a feléhez:
Nem csoda hát, hogyan urassék leventéik
(Fallos látta támunk) latárol levettek !
De aztán csoda-e, ha pár hónap alatt
Fallos boldogsága irány felé haladt ?
De való csoda, hogyan hatalmazott teivel
Szabadult meg Fallos szemet nem vezeté el !

Nem vezeté el esetét, sőt tisztán birt vele.
(Séltékenységek nincs őrjítő ereje
Mielő a valóságban nincsen igazolva -
De sőt eadój telít mennybe is pokolba !...
A diplomácia eséles tudományos
Torténetiájának nem léphet nyomába;
Merész felfedező, kitűnő tervezőiis
Súlyosan megtorolás !)

Íl oppnūttlen ujjú, pelyhes bájru népet
Nem tudtol seivelni, s jött akarom végétt
Olyan kurtor módon végzett el velük
Hogy annak eldölt rá a szája szeme;
(Mert előlőt nem volt scíles hétvörömegyén
Tallosnál szíresett vendéglátó egerén.)
De ha nála vénebb látogatót akarolt,
Az megyérőnyedt a sok, nagy tisztesseg alatt.

Gyanújáról sevolt az orrost, a papot,
Ski vonlahoz nála küszötöt köptetett,
Nem tudtol: gyanuba fogyn-e is kit mirt?
(Hej de jól tudhattol, nempon jól, hogy kit felt!)
Csak az egy fiúra nem vondolott az öreg;
Hál! Istennek van már ettől ki védje meg!
Böökreiek bájra, kedves Juliskaja,
El is veszi Miklós, nem hagyja sokatia...

Íl oyanuskodásból leselkedés leve
Tallos innak nem volt napja, nem éjjelje;
Nem kellett már neki látogató vendégej
S arok nem is föttek, hogy ezt isre vettek.
Ha meg ott hivatalnak meg scíres vendégsége
Nemről beléphalt a sok mentegyedrészbe.
S ez ily lett már alegy eger pár hónap mulva,-
(Ió lenne ha a báj ennyiben elmulna! -)

Baj is van a hárniál, kicsi Marosit láiba,
az orrova ott ül mellette, riogározva...
Tiopyánom kell... adottor mérgezőverője!...
El kell takarnom a mengeesköt előle!
Volt beteg Marositon előbb is nem vagyszor,
De ilyen nagyon bűvös sohsem volt a feliszer!
Hadd látom hát, jól-e, rosszul-e neszeltem...?
Bárhanem, bárhanem kutyac van a kertben!...

Mormogra átsétál Tállós betegéhez,
Kérdei tôle hogyan fajtolnával hol érez?...
Ír-e az orrosság, itt volt-e a doctor,
Hát mama, vagy Miklós beteveznék sokszor?...
A kis beteg igen-t int-e kirodisekre
Unott, üvegszemmel szinte tekintetetlen...
De Tállós a beteg díjait oda hagyja,
A mellekcsobához csalja neje hanoya..

Taj mi lehet, jaj mi, tan scörnyűség ottbenn:
Tállós abba' helybe' elhalványul scörnyen...
S reszketés forrja el, tévolet lóbát föl
Homlokain a hiszeg veríték tör eló.
Léroskadrára rövidkép a tiszánymak esett,
Hogy az meg is rekeszenet elég jó kecsset...
Véletlen szereencse (ha ippin nem verselj)
Hogy tulnán valaki ily belkiből beszél!:

"Niklós, iides szentem,
Miért kerülsz enojem?
Hidol meg tőled én ezt
Meg nem erdemeltettem.

Szeretlek, imádok...
Csak egyszer ölelj meg!
Csak egyszer ölelj meg
És visszán röjj meg... .

Csak egyszeretek nekem, addok éneke
Csak egyszeret tőled,
Szentán lókj el, mint én
Szennyes hajkitömöt...!"

Bornaháry Mihály! ejts szennyez a hízon,
"De tulajdoni apaim én meg nem igazolom... .
De habár apámnak hitvese is lennék
Ittban utálnálak az oremány füveinek...!"
Szelel rohant Miklós az átkos törmből --
De meghült a vire az ipadelementől:
Vérij terülve a földön apja teste...
A gyűta üte meg, amint neje teste...!"

Volt amai
továbbra

Azután megtalálta a pásztákat,
Sátortáncban.
Már most ismerte a pásztákat
Harmadik ének.

Sátortáncban, meg nem vagy valószínűleg
Véletlenül emlékezett az előzőre.
Könnyen lobbelt ki a falról, lelkben szemben a
Lányból a maniót váltotta a maniótor
Sőt mindig kereste, körözött, most lobbelt előre.

Az előt utazott meg az offi bárdok
Fogadtak mindenki meg a legfelső bárdot
A művész neve a hírban volt olyan
Hátról el a hármasban, mintegy megnézett
Az előző, leghatékonyabb bárdokat
Aztán hármasba lépett, amitől mindenki hármas
Tisztába, és mindenki hármas volt
A hármasban, amitől mindenki hármas volt.

Volt egyszer
Copy ember....

Alioj hangozott meg el a halottiinek,
Sallós hallással tanácsot ülnek
Rokonok, barátok a fejüket törölni,-
Tanácsot; - ijesz, hogy nem úgy mint a tövén!
Isak amúgy embori öök ije szemint:
Pároszem kell, ha jól nem látnak szemeink!..
"S megsereolt a menete, született a monotor,
S a halál kezdése könnyen meg lett olvad.

Törökik azt tudta, hogy az ifjú Márta
Öregit megpronta, más csókjaival kivánta!
A másik másik azt is kronikárta írt - ott
Márta el is bukott, nemcsak hogy megprontott.
A harmadik torzabb ment a kronikából:
Más a bábi, Sallós nem halt meg hiótba;
Megfölhetet az öreg, Márta hova haladt;
Lánykorú emléket hord a szép alatt!

I kastélyból ami plébánia hisziványott,
Megközelíté a való igazságot;
De hát a világosnak omái nem volt elég,-
Ujonsülött szak, mertelen tiszte meg!-
Polyák helyett aztán bunták voltak Sirja,
Síveppel manuszal ereszék útjára.
(az ilyen kis baba szak ugy nő meg szépen
Hogyha világosító utazásra megyen.)

Ilyen szépen indult Sallai család völgye.
Kívül minden jobban volt tan megyébenból, -
mint belül az immár regényes családon;
Ítéde ne sérüljük, en nem is esetük:
Hisz annyinak fekvőt szívei ez a család,
Telette annyian vitték emecsatát,
Hogy az egész megye majd megtörölt isszen,-
Igy kellett az ügyek haladnia szépen.

De téjjink Miklóshoz, lássuk mi van vele?
Öt érte leginkább a nagy csapás éle!
Ósziratta atyát a kis Nagyit helyett
S a szépen is az ő arcán talált helyet,
Szépen, mely Mártonnak nem festé meg arcát,
I szépen, a melyet nyomorult knolanc ad;
De hát nem dicséret ez a felfüra,
Kisszajá nem lenne a helyes figyel.

10.

Igy tettek a napok, míg valamit írtak,
Mikor nyáset levetni nem lehetett írniük;
Mikor veres öltönyt rántott fel a legény,
Sánczolt jó frappáre terméte balfalon.
Elírték valamit a szomori napok,
Mikor a néma ajk többé nem hallgatott;
Mikor felkiáltott söröm volt a szava:
, Talpa magyar..., talpra magyar hi a hara!"

Öröm volt a szava is mielőtt vált töle?
Kiveszett a gyarló emberein belölle:
Tel istenné valon, világta kiáltott,
Kihívta egy ejjel szarnoktelt világot...
Oh ijesik emléke el ne fejen homály
Míg a földön a kö körön, por poron all,
Pher erre is ráseáll az emberset éje
Tuss akkor az igazi Héjó vécé!...

Ily nyugalmatlan napok, ejek alatt
Fallásnak irasszony ugyan mielől mulat?
Iaj, ez ain csak, ez ain az igazi élet:
Ez adja az seküli az igazi kejet...
Márta lelkem mulat, Márta szívem dözsöl,
Sohse fizetné ki csóktól is bor gyöjtöl.
Nem volt neki a szök, az ölelés elej,
Szilvás elemének a bor is kelle meg...

Turner, a ház kegyelt oroszor itt volt,
És még egy pár napig, mihenszna megphiott.
Iromestersegéhez Márta is jól érte,
Mintha töltött volna benne időjöt.-
Sohar után pohár akadt a kerébe,
S olyan cifra lésezni töle a beszöve,
Hogy a részeg fejek nevessék szájuk tárójul:
„Tej Márta mondvak még egyszer a javátul!“

S Márta nem is készít, elemében van mol,
Persze a jókörök, mint a bor színűkabjai.
Nem kérte magát, nem készít szívővel,-
Bár ezt kis felhőcske homlokára szívonyal,-
Ez harmis kacsintás, ujjai visszettetés,
Seltünik a felhő felfejgőtő vesek....
„Koj, haj! boros horvárok - mondvák hál egeset még!“
„Saz övött vendégek maguk hagyva nem szedtek!“

Hát... hol volt, hol nem volt... volt eppen az ember,
„Kinek a szakálla maguk hagyva nem volt kendel.
Ennek egeset megfűjtük!... a szakálla nem ann!“
A, szive, - megfűjtük ezt fiatal leány!
Elszír öreg volt az istenasszta lelke,
S fiút már húz édes korunkat növelte,
Meg nem iszolt tüzes leányról mégse:
Megszilajult töle a szive verése!“

11.

"Hát borsos a fia se volt kapubíróomus:
"Né t' egy szeme volt a homlok a taján,
A szája sem volt úm nyugorónak faragva,
Írleadt minden, ha nem is akarta....
A mostohoi szép volt, magya a szerelem,
Pájkos, mint a szőnyör az elszéppel,
A fiúnak tiltott almára lett vágva:
Majd be'is harapott-mostohánijába!"

"Ílmint egszer őpen karjait kitörvön
Tallja a kis fiai, a scioit mi járja,
A szép mostohának mohón esik neki:
Ír orej atyuska lövélábát beveti.
Őr a remek látóny meglepte keveret,
Mert a bámulattól kissé hanyatl esett.
Ír igaz, hogy aztán talpra se állt többet,
Ugy nagyon vágta meg fejét a földet!.."

"Hehehe, jajajaj... be csinos történet..."
Kacagnak, nevetnek a boros vendégek.
Márta omlük nevet, scinte köny szemében,
Úgy kacagj akarsak adomábeszéden.
Helyes kis mese... no... bizonysomról mondom...
-Síl a doctor - de hát moira is van gondom...
Igunk egypt raja, az ennek a rendje!
Sar egesz lánszásig poharat virrente.

Sittak s a t. moj a hajnal piteymalla,
Mire elotüloöttek: ki jobbra, ki balra...
Csak Turner, a doctor maradt a kastélyban,
Izen tituluson, hogyő betegnél van...
(Nő sejting kis Marjáit, sejting Petőj gyermek,
Tízperces a környéktől csak a halál ment meg!
Ragy elvesztel volna ha apoló esetéül
Szíve parancsáról nem tekintne felöl!...)

Lelkem Márta asszonys ügyes volt is ravaasz,
(Maró kiogyók szokott tulajdonosa az!)
Külsőrét, formáját nyitott éber szemet,
Sar arény ellőke, mint az undok szemet,
Asszonji bessület, mely feltű hirneoit,-
Asszonji gyöngyesej, mely minden porcbe' vét;
Isten diuso képe, imádanotó fenyője,-
Ördög asszony torzai, megkisebből igye!

Ilyen volt Fallosné mint lány is feleséj.
Sörvegyen ecserer olyanabb leve mögj,-
Mert a tiszteesséjét sa szent bessületet
Ugy rette csak, hogy a formáról is letett.
Nem törödött semmit a tereferivel,-
Söt ha neki tétegett önmagja kerde el.
Iz éjjeli mesé imre példa röijja...
Tudom ravaasz fejét semmi jó se járja.

Nem lett volna asszony lelkem Márta asszony,
Ha sokáig tiszul ejt elvezett harcon.
Bírságnak tűsult is, bár nem látszott rajta,
De hát hisz az asszonyt éppen ez mutatja...!
Rajongott Miklóscit, s megvojtja az által,
Kit körül vett sive hő imádásával...!
De a borsuirt is rajongott keserűn
Bocsát fog állni, ö... galamb a keselyűn!

Túrnert erre való embernek isméri,
Szer imádta Márta tát, hogyan majd megy halt belli...
Túrnerek volt is aii ekkor való esce,
Hogy lehessen ellen Márta helyettese.
Az ember látta is az előjáró emberen,
Hogy nyomában szak a szívő tövis terem...
Rozs formába öntik, vagy mi a szudájai:
Nem nézhetett ember jövencsakkel recíjai!

A természet nem volt mostoha iránta,
Mégse nézett úgy ki, mint a szem kívánta.
Hiba nem volt mija s az egy rőt hajzatot
Leszámitva, nem is rozs képet mutatott.
Egy iónélon rona megijis volt az arcán,
Mely egy napját törlött a természet rajzán
Oly ember volt Turner, aki rokonszenet
Sohasem adott meg, hanem mindenig elvette!

Sor nőiesesnek utolsó feszítésére
Márta mivoltáról emlékben lehűmör,
Mikor megpróbálták Turnernek négyesemhöz:
Borszijához mit is mért használ ily eszközt.
Turner megvertette, sponcolt is rá szóvet,
De erreit sová nélkül nyitott neki szóvet:
Odaengedé hűt önmagát eszközül,
S rövid a mérjet a legrőlöbbek közül!

Böökrei Tuluskor, Miklós violáján
Bisztrit zoldogtalan életre, halához;
„Miklós lezen kípes...? nem, erre nem kípes!
„Öz nem férhet tiszta, scint becsületekhez!“
Oh, hogy Miklós magát ily tünnel szennyezze,
Nem hiszem el még az ijeszi szentnek se!“
Búszulva védte őt is őt védve búszul:
Nem hitte Miklósról, hogy megsalja ritul....

S mint az őszi sétálás kinrott nyárfas lombjai,
Bágyadtan téví le fejét nyugatomban,
De nyiroktot nem adott a gyilkos róval terhe,
Hervásztó halátra sponcolt megremegye.
„Még most csak este van, mit hoz meg majd a rejtőj...?
Óh csak ő... szerelmes Miklóssom jöne meg!
Ómondanám neki, mi is milyen a róval
Hogy látnám semetén éppen utálatát!

Nem hagyta ki nyugodalni irtásait, a kétscig,
Lányoló valaját törz esemékre készíték.
Össz mentésig után, ezer kétscig ejtőre,
Látták mikint vállik az orszával örökössége.
Össz mentésig után készen lett tervezel,
Öppen jóköt, véghez el fogott az éjjel....
Ínnynivel könyökkelt Juháska kecselye,
Gondolhatott tervez véghezvitelére !...

Kiválasztott mindenki, szomsziolja kicsindolnak
Zajban.... searr hallik naivnak és kicsinynek....
Műsikai sör itten, magyar virág eleme
Szeljene és hozza a lélek rendüll felé....
Ótan labuvarató sörb pereje sörölal,
Szilájan versenyez a trombitásokkal....
Emitt tanos leányok locsolják a dorát,
Ímáruszem hullatja kömpöt amott tovább

Igazságos ritárok, bő gyertyás leányok
Sorakoznak, minthogy egyformák lennének,
Körtük rózsás lótusz, rajtuk szalag libusz...
Oh Istenem ! igy is te adott oldaliek !
Utánuk az apai imárdák áldásai,
Örettük az anyai csók könyphullásai,
Bennük honosan em igy töre, lányok ;
Háromszor a honosít életre - halálra !

Hitekint Juliska az egesz utcaorai.

Kökény szeme kisirt, besset meciójai,-
Borsketo kecsivel támogatja fejét,
De ily se vezte el bája jobbak fejet.
De ni mi az, oh jaj, vonagylik az ajka,
Rendetlen fürtöt lázzal simogatja,
Halvány mecióján piros rössz fákaol:
Maďaror szakadni látja a falakat!

Színeszeps dalti a vöröstetőr közeléjét...
Hosszú vörssin toll van a kalapjár mellett,
Kard villoq a balján, lóva pánlikára,-
Hát jó maosa mésis, vajjon mérít van ejászba'?
Juliska mecsatlá, mecsmorte mindjár;
Csak attól igazolt megy, ily korán itt mérít jár...? -
De mikelyt rászermelt az utcai zajra,
Melyen sőhajtorrott, - oh de nem volt jajja! ...

Besugratott Miklós a ház udvarába,
Talprai szökeik, szépen hajlik megy a lábor.
Szolopának vetti a kontárappeli scirat
Szügyveretlen maradt a derék szolopálat,-
Iaj nem is rai mostan, sietős a stolopja,
Iaj nem haçyna lóváit, ha ideje volna!
Siet fel Juliskar lakászobájába
Katonás leptekkel, hoopy a fal renge rájai!

Bemegy Juliskához. Semorúin találja...

"Mi lehet sej piroppm, sejsem violajos?

Pán engemet kisulor, ne kisulj miattam,
Ürülj, ha a honi trelket kiadtam.

Iha meg őpen őlem végijos e scent harcot,
Rivalosrő örömkük akkor fel sem hanapott,
Mire en itt leszek, s mily ööm lesz reink
Csipméis keblén sir a harafi, honlánus!"

- Azaz haopy esak siönánk, - sej'l Juliska erre -

"Mert en bárom többet nem vágym kebledre!

Mequintas szerelemem, mijo utanam jártál,

Ős végnyört kerestél kacér mostohaival

I most beszélez innenek hetyke hanognakat,

Kinthor szalmád, scinád legejebb rendben volna.

Meppsaltal s most is eszelz hitegetésiddel:

Véjen meg az Isten, bántellen ne vidd el!"

Ikirokant az ajtón, mintha menekülné,

Ott haopya maragjai a ciklost verbe hülöök....

Őz sokáig ott állt, soká nem visszelt föl,

Ínnynia elkarult attól a beszédtől....

Nézett az ajtóra, min Juliska ment ki

Képtelen volt róla a szemét levenni ...

Végre felsőhajtott, homlokára csapva:

„Őz a endar Márta virének iszapja!...”

Me volt az? Me volt az?
Me volt az? Én nem vagyok.

Szép amit az volt, mihamar ne jöle,
hely a hold a földet, a feje
Vátoran látsz Nevezedik ének.
Hogy oly körülük van közel a tenger!
Hogy nem lesz az új, lassú mindenüket zsett,
Aki színpadon néha már is járt voltt!
Kinek által az ők alkalmában szép
Látta a minden gyönyörök kepeit.

Vissza hárítja meg a lejtőkön rettegő
Búvókat a tiszta, a legfelsők régóta
Léptek fel, vissza vitték a halakat
Ahol a régenet is díszítette a halász
Óriási fejűkkel a vörös színű fekete
És a tiszta, vörös színű halász
Bárki a színtelenre engedhetetlenül
Sőt gyakoriból is megint színtelen, színtelen!

Szelvén a hant az úr a honföld -
Vél az úr felére ha nem is leendül...
Mert az meggyes szívű szenved a sora
Lélek hal a kez és megye „Mi volt ez..? Mi volt ez..?“
Mutatnak mindenki miatt „Mi volt ez..? Sudom en..!“
Sajnályos bárthat, elnen színesen
Sajnályos az édes szép hattyú
Sajnályos annak mindenki bárha enyében.

Szeljöl sein az irobold, visszafog az este,
Nél er hold, felszemmel mintha oppnyörök lesne,
Válóban teste is s jaj ugyan mit láthat
Hogy oly kivánságban szemléli a tájat!...
Hej, nem lesz az, nem lesz minden nap eset,
Mit oppnyörrel nézni neki is jól esett!
Neki, kincs oly sok alkalma van pedig
Látom a szerelem örönyű képeit.

Vidám tábor nyüzsgő a lapályos réten,
Lerakikük a terhet a leejények röpon
Isportokra valók mutatnak, elalolnak,
Elnök a jelennék, is oly kítés a holnap!
Önnel lehevérnek a scént amya földre,
És itt jár a pokán jó morogváros körbe
Amott az erimbalmos egypti nótát scinál,
S ott járja a leejény erimbalom hangjainál.

Feléder a báusat, de nem a honfitű -
Ezt el nem feledi, ha néha felidőül....
Mert a magyar siroa minden svigadra van...
Feléder hár a bű és meopetőre a sis.
Mutatnak, műlnak, ülöklik lelküköt,
Sokszig se tarthat, ellen rajtuk iithet;
Aldás is éltetik az édes, szép harát.
S megszínűlik amit, minden bűr-baját.

De ni! amott riaol valamelyes noták
Ümínt egy jól szomorú lejárója ke daloltta.
Nem tartott sokáig, elmult eppenreibe,
Sorai csupán csak eppes emberekben condítak.
Ennek a notának is csak az lett végje,
Utána nikkentői a többi jó végje.
Hej! a fütykegyetjét! nézzünk oda sejpen,
Pan meg tanulunk is, s tanulni nem sejgen..!

Sérin - terinjette! ez ám a mulatság
Hoopy összülték a répséges uracsukat!
Pattanó horcikok elők tűr mellett,
(-Nem melegítőnek, ez csak fénynek kellett)....
Sirenegeyen jánnak minden nemes is deli.
Összülték testük, lelkük üditeni....
A bőracsost eppen elfogyasztották már,
S most járja a kördal s köröti a pohár.

10
Vénett kit is látunk, a kör közepén,
Rajtuk is van talán a dal sora íppen,
Közében a pokár ajka felnyílóban
Pajz az nem mosás, nem mosás, Miklós az valóban!
Hej miről előtol magad, hisan-e vagy rigan,
Ugyan megrollja-e, a szívén mi van?
Szerelemről fog-e vagy ölö támátról?
Nem az egysikról sem, ne foljtek attól!

Miklós oly vidáin volt (tán csak újra mutatta)
Hogy a bár egy szíkról még nem látott rajta,
Sép halvány arcát a jó kezű festő meg
Őszintet megnyerő bajt adott testinek.
Mint a györlülről gyöngy, semme villospárnálik,
Újra rövidre szomossolja aláának a rögit....
Tragikus az ajka, mint a kis gyermeké:
Újra sehol, de amúgy ezt még nem enyhít!

Smiaj dalol, arcára az ihlet fest képet,
Milyenhez a művész nem kever festéket
König folyik le arcon, s ajakon mosoly van....
„Stratja - noveti” lány kepe is olyan!
Hanyja sziláj s violáj, esenye” fulbe mosás,
De hogy a szívől jön, nem férhet horzói szó....
Peneszs” hirjei a vidámi kecsélynek
S szélid panasz hanyrok, melyek szívet kérnek:

Oly szeretöm van csak nekem,
Elakorják szölni tőlem;
Birony Isten nem engedem,
Léteszem róla az életem!

Oly hármas csak, nincsen pérje,
Poját tesznek a nyakára!
Birony Isten nem engedem
Léteszem róla az életem!

S földön erről a dalos kör, lelkesen valamit tanítan,
Cs a lelkessédes meg magyorról leszen.
Dalolnak, kiunznak, mind-mind felvirágznak,
Ugrájat sürgetik a Miklós dalának,
Ölelik, esókolgyák a mint tölük tellett,
Raj Miklós dalolja meg a notátról egyet!
Hoagy meg neki kellett szabónia végre,
Ügy körülvette a sok bűhi legénye.

Dalolt hat meg egyet, de már nem szerevül,
A többi hármas is az övébe vonul,-
S a dal veje az volt, hogy nem szett veje,
Ugy berette magát mindenkit szívébe:
Sújtók volna talán Isten tudja megalloj,
Hová poharuk borát inni elfelejtik...
Koccintottak, ittak, - volt ilyen törödök
Míg a lelkessédes raj vegyre írtak!

12

Ít patrojó türet körülülték ujor,
Hogy akin a sor van notáját elfújja.
Égy van esak mire hártról a tünevezetik,
De attól a vánrt el aligha szedik!
Dolos nem volt soha, subodik erősen:
Válahogy elfújja hármasban, kettősten,
De ioff agymaiban röstellí a hanujat;
Inkább iszik nagypt, esak e nélkül haupyjak.

"Hej nem odon Budal, no esak hicsel röi batran,
"Meghallgatjuk sejpon akámi notád van!"
Birtatják, nyugtatók a vidám legeinek,
De azért a szenem erre se kerülé meg.
Ej! de sebaj itt van, mi esuda csillotte!
Égy még a legyűrűs legeinek mögötte....
Hát ez honnan pottyan, mi sziL hozta ide,
"Hogy itt termelt köztünk amiggy egyszeribe!"

Ít jövönny esak a közön kívül maradt....
Hannis nem villogott a szípkaja alatt,
S mint a félhomályban kissé kiockethetni,
Ít ejise jóformán éretlen gyermekneki!
Sejpk korcsú tormete, finom mosolyulata
Kissé leányjaiak alakot mutat!

Oh de még a hanuja, ez monójai a valót:
Hai gyermek nem volna, leánynak tartanok!

„Sirenegek vagytok bajtárok, leventek!
"Rátok fiz, ha nem több, legalább egyszerre!...
Sirenek tetteknek enyem vagyok te.
Ögynek közületek úgy sincs dalos kedvök!"
„Jó lesz bár az, jó lesz - felélnök miniszterjáin -
"A daloctelkedés hisz nappis hiján van."
„I fehér kis kezete teli kupát adnak:
„Ettől lesz igazi esemény a hangnak!"

Orre már arctáin belépett a körbe,
Árca kipirulva, szeme tündökölve,
Katonai drómáján raint egyptet lángműövre,
Kere lenyílt, mintha köténye is volna;
Bajuszkáját földi, földre nézett csík,
Mintha rugasztatná, nekony meg leesseik.
De rugyogó szemmel végigjár a körön
S megsorol szép hanya, hogyan hallojatni örömm:

Sir a séleics, mint az elő bibánat...
"Barna leány, a fábaól sir utánad!...
Sirjon, ha sir is ha nevet, nevesen,
Sirhat fajón, - vagy nevezhet kevesset!..."

Szognap ejjel fogyott el az hololoitás...
Ör az his lány alig száz más váni fiatal!
- Várjon ha vár, várjon hálás a kiálltak!
Apám nőszát itt nem hagyom miattak!

Mi tisztított a lehulló villaognál?
- Paj Miklósom azt mondták, hogy megszólalt!
Mégszűnt már kétlenen a szerelem:
Síp mostohaik kétlen moissát keresteak!

"Iki volt az, mi volt az?" - mind felriadtak.
"Tíkors sejtésére valami oponosnak!"
"Iki volt az, mi volt az?" - tekintnek Miklósra,
"S ez még halványult lett a körök szíról!
"Iki volt az? tudom eni!" - félre rövidítve
"De haold szólok orral, ha szólni lesz kedvük!"
"Szerel odavállt az idegen elűle
Villámhoz remével véjos véjos marad!

Nem volt semmit egesse, úgy néztek egymásra,
Drált tekintettel lelküké mélyét ásva...
Miklós kirántotta vallrója arcát
Mire a his leány majd hogy nem köré vált,
De csak pillanatra, - szemekcsoj az egész,
Mely a kötelesség érzetében elvez,
Harcolt ránkott és is, kirungszerűen frigattat,
Hogy a ritka szépség, scinte bármilyen rajtca.

Üssccccapott a két haragos ellenfél,
Mint aki kárt tenni az emberben nem fel,
Miklós szabályjal sujt, ellené e nélkül,
Veszi ísere Miklós, hogyan zöldül, kékül ...
Hog-e véje van már a honosjászának,
"-Kíált aki Miklós - de hogy ert jegyződ meg,
Vérke ez a jó, a legesleányjáróval ...!"
S az idegen sikolt, földre rogy, s oldalul ...

A többi levante völgy futott mindenjárat.
Legelsőtlen is a keréktapintják ...
Paj szegény kis fiú! ferenc meglakolta,
Hár erutan nem lesz több kilence ujjosszal!
Hej Miklós a kardos páratlan mivoltát!
A tisztestezőstudást ebbe csak berítés! ...?
Ő volt az a lecke, nem is felajti el,
Mire szorjált róv a plétyka feszédivel!

Az elszett ritettséggel bocsolják,
Minthogy virnek soha még hirt se tudják;
Mire magyarázott a kis ajulásból,
A kitékült Miklós nyomtan elő járul,
"Add össien a kerest - szólítja meg halkan -
S mondal meg sejpen nekiink, mi beszess neved van?"
S felül az idegen: "Másnak róv mi ejtendijn ...?
Néked meg majd egszer szeretlek megmondaljon! ...

19

Óhadtartó oposan s megszorult utánnál...
Óta karcsú rőt az éjszaka homályára...
Bámulnak Miklossal a boros levehetek
Bámultak szomorúra, - a cintán nevettek! -
Csinos eaj kis játék, vagy álom volt talán?...
Nagy eltüntetés az eset csodálatán!...
Hannen Miklós... Szegény, s ki lett eszerelő
Másnap is leverre gyorsolt esetére!

Ó hadtartó oposan

Szír lej öltözök völgyben, hirtelen

Azúr kiugró, halász a dániai szárazföldön.
Kénd a török, a török hódítókban.
Kém sümle Ötödik ének. ne vár,
Szeretek meg, a művész tanítványomnak!
Csap-e meg az akar által széppusztulásnak való le,
Ként felfel a szellő utolsó a szélcsatornában,
Eleg leegyen amig, meg harcolt felkérni
Lélek mint a bőr, mer csök annyit lezsin.

Itt érkezik művész eseményéből
Itt minden berozfával visszatér a színpad,
Ettől fölött le, halászok tanatos költészetük
Tanatos ütemet független, visszatér.
Egy napszem, mi volt eredet a színműben?
Rösteink a kejet a hatalmukba,
A hatalmukról van a színpad is színen,
Lélek ne hallana, le a hegye magyarázata!

Vittak annyivel, amelyeket talál
 Kegyedeket emberivel, tiz annyi szeméttel
 Tiz annyi szeméttel elkeveredéssel...
 Óh le dicsérek, mire vannak azok! -
 Ott van aki kihívja, "Sor ki jely oly időre volt, - amilyenek, tisztára...!"
 De aki megfogadja a hármasat, aki
 Íme, melyeket valók, melyeket nem valók,
 Sőt a teljes visszajárásnak is van!

Ómi hírnyst látni e szomorú dalban,
 Ókinol a körtünk elő emberék miatt szen.
 Nem ism le, Miklós merre jár ontui vör,
 Ókhoz ha megy is ronak titkokról ismert!
 Olyan megy, akár itt egypti muszkát vert le,-
 Akár pedav amott ütött a németre;
 Elején lecsapta annyi, hogy harcolt felkessen,
 Éppen mint a többi: er csak annyit teszen.

Ót olasz várostal, melynek eseménytől
 Ót honfia sereg viszorozóba szidül,
 Ott folyt le, hol eddig tanatos Miklósunk
 Bánatos iltének függelői voltunk.
 Oly rajongóra rúnyat írtek a scivemben:
 Ilesteni a képet a hűnél hivetlen,
 A hűnél hivetlen, a szépség is szetlen,
 Csak ne hullana le a kezem csüngőről!

Vittak vásároval, aranyatkarattal,
Neprittak emberül tő unni esapattal
Tő unni esapattal, elkeseredéssel...
Oh te dissó amlik, soha se emíssze el! -
Ott esett el Miklós, sinjli büszke villa,-
Délcej pajtásitól el megtörve vált,
Nem mehetett várunk, mireuk is vonultak,
Hoagy az utját rágyijk a csarnok boszimak.

Bujolokkorra írt el Kissinol falujáig,
Hoagy itt pihenjen, még bárja jöbbel valik.
Embersejges paraszta hárca rejtérett:
Kastélyában láttor az áruház keret.
Embersejges paraszta éles kamaraiba
Hivén ellenkaro leplet vonna rajta.
Embersejges paraszta vonzse szemmel jól lát:
Elüti a német szagolásról iránt...

Szegény Miklós árzi minden napom árvai,
Írnes vigorsza, még a harctól is kicseredi,
Ígyomrult betegben roharszta az agyat,
Oh, e gyondolattól a belje albaigya!'
Senkije, senkije - akivel csak seóna,
Írki a föylegeszt elhajtana róla
A jósíjra ejet, - még ert is átkoznói,
Ha gyarolaja néha nem beszíne horrol!

Dog elmulik előj részvésen az nap,
S egyptián tölt is, hogy uj kint horzonok.
Miklós folyrást, mindenek csak egypt köröccett,
Megeprőtök-e raijin is hol-a németet!
Gyakorlja semmire integrált; mey-mey!
Oh a szegény beteg nágyon sűrűt ennek!
Selkönysről raijin, ugy köröccet trübb,
S a gyakorló gyopárja a beteg hatalmát! -

Sinnes diabolról beszél neki mesét;
Öregszörű, de lelkes ajakain a beszél,
S végével a szónak sohajt Miklós melyen:
„Maj! mert nem lehettek magjam is ott, mert nem!?"
S teste saját felén vonatosan rändül,
Lájon megnyöszörög emlék a kinjátról...
Oh jaj, oh jaj eret gyilkok a testeiben,
Oh oly megszernél is több a lelkiben... .

De a fríjolalom, kin, - az se tart örökké,
Nehéz egy szó tesi s viszsa se jó tölté!
Dog esett Miklossal. - A jó Marton gyakorl
Szájat nyitott, egyszer gyopárító visszérrel...
Ügyetlen módszatról ki se nézne senki,
Hogy rilyen gyomojád, édes sót ejtsen ki....
Sok a szerelmesnek esti várni - sörök -
"De várj édes iram! - körölj már az idő!"

Önnel se kellett több a beteg fiúnak,
Elfásult karjai eppseorre kinyúlnak:
"Oh beszélj, mirol tudsz! - így kér a szavazat -
"Oh beszélj, nekem ez oly eges visszaírt ad!"
- Nem, nem tudok, nem én, így árva betűt sem,
"Parancsom van nekem, hogy ne is említsem!"
Így a gondol; - töle még több mi töllenek
Himel-himel, minthol titkor holt lenne még.

Megjön az este is a beteg visszaad,
Hoagy a titkos környet séárazza a passzal.
És a beteg testnek még betegabb lelkét,
Az édes sejtelmek - talpáról emelték!
Íme még kínorra, nem a körsíg más a -
Türelmetlen ráriás, melynek nincs határa.
Vézi a kamráska megforsadt ajtóját,
Amint a nap fénje szívődik rafra át.

Oh édes sejtalem ringaud a beteget
Varázsol elébe a tisztai hétkönyvet!
Vagy ne, ne ringaud el, rongaud az íjabe föl.
Csapongónál esenekles szírával elött megjül...
Sőt ne, oh ne öld meg, magas szírrugú képre!
Pesszen sommisaigbe mitról szíve vorzett,
Teljesüljön immár szíve hő reménye:
Juliskát, Juliskát hozol a kezelésre.

112

Miklós kebeleből ippen soha j szakad!
Mikor az ajtónál hallni söl szavakat...
Lélekrete eláll, szíve kétscereit vor...
- Ilyi ha ép' ettől a hanora rai nem ismer!...
Már koprosz... benzit mar... sőt láték el na hagyj!...
De mi ez? - belében sűr öriási, nagy...
Mi örökösz is pokol... vagy Isten ostrom?...
Ki megyelen az - az átkozott mostoha!...

Barna hártya Márta áll a beteg előtt,
Lihagyva, kapkodva, ilitató levegőt
Maglatni szemében feliratolt agyat
S az érzest, mely edes gyönyört ijesz vagy ait.
Kipirul, mosolyog, csábít mint az - asszony,
Szívje csökert remeg, - hagy csókol adhatasson!
Karijai tárulnak, mint a hívő mánás,
Mely oly édes, bár a kejeit meg is vanol!...

, Hivattal Miklósm, szerelmes sej p szentem,
- Isten áldja írte - is en megyelentem!
Itt vagyok előttek, mint már eyszer előtt,
Mint az oltár elő, leborulok elől,
I szeretlek, imádklok egzellen reménym!...
Oh e percör láttam álmat minden ejen.
Oh e percert vagytam, örökké csak erő!
Légy alsolott, hagy rolam el nem feledkezel!

"Pusztulj én előlem, ne lássalak soha,
"Szegején röej atyám förtelmes apilkosor...!"
Igy fakadt ki Miklós szívétől a harag
Kironták felőle őt az ides szavak...
"Judeł meg családzott - folytatá kemenyén -
"Ki fizet, ki sir egy elvesszett reményen
Az a boldogtalán elvesszett in lettam..."
Utálatom tized -- is igyek szerelmem...."

"Oh az az eme semmiképpen csak... másik soha sem lesz -"
"Vagy Miklós szavába, járul a beteghez
Senki más, senki más, a titkos időben,
Ki Miklóssal megpritt nem röej mult éjjelen...
Vagy inkább mit beszélek, be nagyon csalódom,
Felreismereim öt, elej furcsa módon.
Hisz' ennek kerülje fejezni csak nem volt meg,
Asszony ex is lány meg - oh be nagyon boldik!"

De tén meg se boldik, - hisz a maga monójai,
A zavarat, a homályt önnönmeleg a bontja...
Kevesem Miklóssom, most már hiszek benneid,
"Tudom, hogy tiszta volt mindej a szerelmed,
Megprittál én velem a scint becsületeit
És er sejpi ujjammal istenemre! felért
S most vittael meg erre a második parbajjal..."
Özzel a támulo Mártara mutatott!

„Ós te endar asszony Miklós szerelme!
 Gyitróöljél holtrolcs kinnal verekelő!
 En is asszony rággyok, hallyai hat megsítkom,
 Amelynek részesett nem szólt a világon!...
 Legy örökké ifjú, persegjen a vöröd,
 Kereszed színtelen a mércés köjet,
 Söld prában heverj, rimánkooljál neki
 De soha ujjával se érintsen fejét!”

Juliska beszélt így Miklós fajolalmára:
 Oh mert naovy volt, naovy volt e bololoapság airo.
 Juliskát meglatni sok szemedés után,
 S kinlióni könnytelen a nők utálatán!
 Sajt neki az naovyn, hogy Mártanak vette
 Vettek maradt csupán, más előtt bár vedzte.
 Oh mert istenrőlök szívétől ki nem telt
 Más előtt megvetni gyöngye asszonyombert.

Márta sápadt orrkal állott a pillanat
 Soha nem álmodott rimhatásra alatt...
 Itt Miklós unokája, az élesek amottan,
 - Miklós szerelmének gyarolja - betoppan!
 Ilyen menekülj innen, bár a pokolba is,
 Oder, ha akarod a gyűlöör útja visz;
 Márta, te csak itt ne, itt ne maradj tovább,
 Itt megíressel a sir dörögös szarupi porát!

Menskült hét Márta keserűvel szíveben,
Most érzé igazán tudarca mi sevjen...
Mérőszor járt a megs kiált szerelemivel,
Miklós undorával mérőszor löki el....
De hat igaz... Márton a róasz hol vanom? "
Keresi szemével Márta az udvaron...
Miatt pusztulhatott Márta móros vissza! !
Nem ismír az öreg tovább gyorsolni rás!

Ít kis kamráskában volt a másikkor bent,
Beszurrant az ajtón amint Márta elment.
Vaj örölt, nevetett jó arca rongyosított,
Mint mikor egyszer nagy hasonjukat magot....
"Nős édes jó uram!" - nevető felkiált -
"Milyennek találja az igazi fiat? "
Nagy, hosszú másik magot a kedvét rette,
De hat a bololoyság állott ám megette! "

"Nincs ert én mondjam el," - Iulius rágyor szóba
"Mnogjal, oh te mondjad!" - szól Miklós utolsóra.
"Es Iuliska beszél vidoran bledlojan
Márta elválltak mit tett is hol, hogyan?
S mikor a tabori dalos esetére ert,
Siroa kerte Miklóst, ne rögye megszert.
Nem volt nyugodtma s secretett sejtelen:
A valit kereste acon az ejelen!

27.

De lárol Miklósom, ingrott bennem a hit,
El nem osztíthattam a kétség hanujait.
Mély az sem volt elég, kellett meg ezz próbával,
Így jött az az este kerülyte, kapravá:
Márton operátor ide hívta azt a művétat....
Nő de lemmi, most már próba több nem vár rád!
Sárbaj so, hacsak tám túriort meg nem hord,
Hogy monotoná meg, hál veszi a művét!"

Szuliskor szavai édes csokor fultak,
Nyoma se volt többé a keserű multnak;
Kint a gyorsan almot, végsép elfelédték,
Ómulat mint az arcra a szövője verejték.
A boldogság összecsapott fejük felett,
Befordba a kepről sötétiált szemet....
Na kej oly édes volt amily ékes, tiszta;...
Rögre trilógiót hívthiklás is Szuliskor! —

Volt segíteni meg az élelmiszerökkel.

Elmentek az emberek a környékre?
Visszatértek a Hatodik ének.

Csörgött mindenkorra ez a csomós környék
De az új maradványoknak nem mindegy
Kicsit lecsap a napjukról, hiszen a földet
szívet csinál, nem volt semmilyen rövid nap
A hűvös mocsárak visszatérnek!

Az idők után a környék az ejtel
visszatér az öltözött angyalokhoz
Így az időkben ártottak mindenki a földet
A meleges napoknak nem lesz
az ideje szállítani az időket vissza
az idők visszatéréséhez
Minden hűvös környék visszatér,
Léptek, derítettek minden bőrrel!

"Volt egyszer egy bájos, de kevér mohóhoz..."

Néha látottam nék műr, mely-e jó ambrók?
 Hisz mesém mesének így is elág kerek.
 Visszaválhatnák már a nyugalmasságból,
 Előszörrel munkámát sorba rendszeren tudod;
 De innen nem mohatok, mivel vize mesémmek,
 (Kínes vize a napnak, híjánval fel éjnek)
 Mesének eddigi nem volt egysége: egy borús nap;
 É követi még azt szívásról a borúsabb! -

Íz estéli idő, a cseccszőrö ejjel
 Mosolyogva játszott angyal emlőjével,
 Ilyen, de halálosan ámulat mosolyogó kestök,
 A mérőles tejjel türokipiánt nyelök.
 Íz szeme lezárult, elborult arcája,
 Az ijedtő halál kepe seállott rajta...
 Patzai lehellete kínossan sűrű:
 Szíhaló, dermesztő scívész lett belüle!

Tallosné asszonynak ilyen volt esteje;
Jellobbant öröme, öröme vesztére.

Por s a nemtelen kej - mi majdnem elvezett:
Nem törték lefogni eej időst érte.
Ír remény kevérben az eej felé scallat,
Mint maradt a bùn alacsony országja
Ír eej felé scallott, - s hogy fel nem sétod
(Birrast elhíhetjük) sok vitke volt oka.

Pó Márton, Páliska titkos „Poste restante”-jai
Írnenek el a beteg Miklóshoz, - törökje;
Hámoastó reménye ottól lánya lobbán,
S lányfolt, lobogott, hogy erciött se jobban.
Ír keji gyönyör ides előszetében
Neajmoptt a teli pohár a keréken...
Ír többi iónak torkán akadt a korty:
Márta most az ejszer nem be írta a bort.

Csatt a pohár... kiömlött a vire,
Ír scilaj dörzsölök kacagó kedvire...
De Márta int s hallop a novető sercej!
Varran ij valamit, hogy rácendoltsonek!
Márta zavariban meghegye szólal:
„Pohár-atya fiuk! elő a dalszóval,
„Ajtek violáman, mi a borok visznek,-
En megyek, hogy súrojós dolgojam utáni nezzek!”

Ít borozik hanujjal betölti a termest,
 Kacagnak, dülönynak, combjaiaknak vernek...
 S nem csoda, hogy a scót hiszé felreértek,
 Hisz amit megijtottak, einos eej kis mérték...
 S hogy a bort nem isszik bármelyik oroszok mellett,
 Magyaráni tan meg itéinak sem kellett,...
 Ittak után tovább, gyakran minden napot,
 Íkig visszük elszabadítja scémájuk lefagyott.

Ilyen félől-meddig Turner volt csak józan,
 Lőrben vere, lelke meg gondolkoroban,-
 Záklatott írását a ráj szélesítette meg:
 Csökört, szélesített fogracsoport remege!-
 Félől ittas esze eej gondolatban jár.
 Ilyen e gondolattól falnak rohan mindenjárt:
 Íkarta napról-napról hitegeti, - vonja
 Lejj operativel az orrával fogva...

„De most itt az idő; erek-mondai-holtak,
 Leitattam öket, öromjasak se voltak!-
 Itt e műrke népej kardját oldaavolta,
 Löslökhettek akár reggelijel miatt.
 Oh ezek jönne oszpre, oly sokáig hal van,
 (majd el is találta) a sötét pokolban...?“
 „Turnernak sok is volt az a rövid oda,
 Íkig Márta oldajárt a látogatóba.

Pár volt elődnie, bármily rácsra várta,
Hévés idő mellett visszakerült Márta.
Likhelyre, részketőre a terembe benyit,
- Turner vire lohadott legalább felengít. -
Mert asszonyi szemben olyan vad villámot
Világjában még sohasem látott,
Amilyen szálvány szemetől ijesztett,-
S vitéz Turner megjel hogy nem vették keresetet.

Nézi Márta, nézi a sok üres pohart,
S ujjival vettent, mint ki csak erre várta.
Ravasz német Turner is felfelevenül
- Hether nem jól láttar mi van Márta belül? -
S kitorja, oh gyönyör, kitorja karjait
Végre hat, végre hat a boldog Óra itt...!
De Márta felsé áll - is hangozza dühbe ful:
"Nem érünk erre rá, csak ma nem Turner úr!"

Irontyolódik kepe a rács betegének
Örizi a sejtelmek minel-minel betelenek;
Tusolyja, hogy örele Márta csak ugy jutászik
Tölti a poharat a kiscordulásiós...
Örizi ugy ö Márta kezében csak eszköz
Melyivel ez közelebb ijen eges más terohör...
Sérett oroszlánként ordítanor fösen:
De Márta tigris am, bár kissébb erőben.

Öltötte Mártaiban veszni a nőiest
 És ö tudta mégis szemhunyva nézni ezt;
 Sajt neki, hogy éhes csupán assak ö maradt,
 Többi cimborának jutott a jó falat.
 S ha ily gondolattól vadja nem is scünik
 Ízürt nem súlyosol le a megkívánt bérlej.
 Ném súlyos, - fölesemel - a borsvárt likeos:
 Eg nőt - (hiss Turner-s) - vágják büntetni meg.

Utalja Mártait a szennybefult cimborát,
 Utalja, mert mindenöt valódi szinte láthat.
 S az igaz van, legjobban, a vitkes cimborát
 Legyen a másiknak büntető ostrom.
 E büntetés fajtobb az igazságosnál,
 Mely az embervilág öröök körványos all ...!
 De tár Turnerünkben forrott az indulat
 Márta előtt mégis kitörötlen maradt.

Igy jár Turner esce, s hát Mártaé hogyan?
 Meglássuk azt mindjárt, - az is világ... rohan ...
 De teret nem rombol és nem épít újat,
 Csak addig fordul el, miig egys könyűn túl ad:
 S közel megy Turnerhez, fátorian mellé ül
 Lesbenti ruháját kis széppesszem nélküli,
 Puha felkarival ölteli a doctort,
 Hogy annak lehűtött vére erre felforr.

Turner boldul, széduul, kivánja a mezt,
S a kékdedő binák még oda se nézett;
Köz Marton a mérnek tetejét csodálta!
Megverhetetlen voltan a két sajt miatt ....
De öh jaj a mezt lefördíték tán vagy mi?
Mert kellett Turnernak ily képet faragni!?
Lefördítik, hisz azt le; de csak ezt időre,
Vémet oldadják, ha rászolgál a döre!

Mártor siopor bocsál a levart Turnernak
Köz uak még az igazszer ne nehezteljen meg:
„Ihr ne fej meggyalomban, meg lesz minden megbesz,
Csak most adj segílyt ezt finyest gyerelemben ...
Ité kerüd, enyem mi bánt, enyem mi haborít,
Oh, csak rezess, rezess a német táborig.
Nó jér hár, galambom - siój meg esendesebbben -
Meg fizetek érte, van am modom, ebben!....

Sűrű felhők között törött útat a nap ....
Turner scemai e szokra kiugiltanak:
„Hát mojint - gyomolci - mojint esekör legyek,
Hát igy vassússam in a régi ipirt kevert? "
Cs nem volt egyptis, eleget gyomoltatott bar,
Kisz' neki a résből még igy is sok volt mar,
De imre felugrik lágy ülökelyérül:
Jér hár sej asszony, még a cillag nem spirül!....

Márton siet ruhát ölteni magára,
 Elromul hár sebten a mellőkeszobába.
 Ír, orvos elmislyest, egyet kettőt leírás,
 Éppen találkozik ezz hiváncsi keppel.
 Miskolc az, az inas, az ajszak nézett be,
 Véletlen Turnerrel találkozik szembe.
 Sain asszonysát nézte, vagy tám tuomi vágynak,
 It részeg urakat ne tegye-e ágyta!

Iker bár ö szolaja csak, tudja mi beccület,
 Szemet hany hol van kell, hol süket: eis fület,-
 S ha néha nevet is a nemes urakon,
 Ki nem kiabálja kringított ablakon.
 Hiv szolaja ö ariszt x iez jéleg imboros,
 Van is borrovaló nem ritkán jökörök,
 Igaz, hogy iez hinek lenni nem nagy erény,
 Am die hany van aki iez se áll a helyén!

De hár tulajdonkép mi köpünk van ehhez,
 Sérjünk rööstön vissza a zavarat Turnerhez ...
 Nem tévoar sokat, sinjor a legimynos:
 "Megöllek te miskolc, meg a scint se véd meg,
 Csak ma éjjel istiklóst, a te ifjú gyurulárol
 S Márton parasztól e hárba ne hozol át."
 "Ortene, ortene" - xgörök - bár minden nem sietett,-
 "De illanni kellett a jó sikor viszett.

Csendben indult a pár az ejjeli utra,
Ulyként lopódva, hogy a szelid se tudja....
Künn, a nagy kert utján körtük vitor támcsol:
"Érje utánam, in nem mék utánam!"....
Turner bizonysogat, erre van az útja,
S. Sallosné a nemet lábold arra tudja -
Tegez is a doctor végletre melegül:
"Ha te jobban tudod, eredj hál egesülel!"

Sorabb surrantak hál, mint iji kisertet.
Szóllan, néminen meg a faluból kiértek.
Kicsinél is határa sejpen elmaradtak,
Névtelen már eaj kis ugrásnyíró van esake;
De már itt megpróbált a remeço német,
Megáll Turner, véve, hogy majd megint esembe....
Pedig Marton szupán pihenőre visszajött,-
Szóllanul rette hál ert a kivánságját!....

"En nem tudom, de ait hallottam ait nem rész.
- Igy körödik Marta - hadaink megverték,
Ait is hallottam, hogy itt til Névtelenen
Segnay misinké leve av szörzelm....
Se doctor! róka vagy, hál itt lehet német?
Nó szólj, ha tudsz, öh! adj eaj his reménpésjet!
Ölej hál meg kedves - (S. Turner készül hozzá!)
De nem anélkül, hog áldozatot hoznál!..."

89

Isten a nő minolten részét ugy alkotta,
Hogy a férfi szeme szönyörködje rajta.
Csak nyelvér az, csak az, mivel férfi embert
Szönyörűségeben a töréntő megvert...
De kínorza akar, ugyis kínos lenket,
Turner az asszonynak egy söt oda nem vét,
Csak hallogatja neimán, rádi pikkant sokszor:
„Megállj Márta, végén csattan majol az ostor...”¹¹

De imre amottan Nézőlén tárul
Vaj mi meglepőtök készül, mi kíván tarul
Eleje az éji csatangatól járnak?
Iaj, ha minden meg majol euful forul járnak...!
Ötöd nemcsak Márta, - Turner is megcsereppen.
Iha napig már minden semmi lehetetlen!
Mert ezen felülem alatt csak az rejlett:
Egy kissé feltette a kicselt terest...¹²

- Iaj, katonák sorje - részketve kialta,
„Sámoniaig elment, talpra ugora Márta -
Iaj Turner angyalom, csak most ne hagy el mögí!
„Nekkor minden veszed a türbe is elmeik.
Iaj meg kell act tudnom, kinek minden sorje...
Itt de hogy mindenki világban ügetve...!”
- Hahó! ki vagy, mi vagy!?¹² - riadva kialta
„Márta a sorog szagfásco tatyája!”¹³

Márta felve felé: „Asszony vöröjk szépítéje, -
Te kire vöröskel: művész? - németek? -
Nem tudok magyarul - soha ez jó furfanojai,
De fogja az asszonyt vaskemény félkarral....
Lélegzet Márta remeje, sciverej, fogat szíjjai,
It részegyől törnök lejtésigül híja.
De az megszé mondai, és vadul felnevet;
„Né felj, - monda - mindenki jönnek a németek!“

Őr a besciol Mirtát bátorítta tette,
Hálásan pillantott törnérre érette.
Őr meg megkacagta őrt a furcsa időjöt,
Hoagy oly sejpen talált, mit nevezte mondott...
De ni, vege van már a jó nevetésnek,
Ide értek már a fejedeles riterek...
Iszrael Márta, de am törnérre különben...
Paj mi lesz a vege...!? tudom, hoagy örömm nem...!

„Ujj! - hívta a csapat fiatal sorrie,
Megfálltak nyímban a harsány szőmessére.
Az egy sejál előörs a soriról járul
Lendes jelentést tez szemléje fiaul....
Ere int Mártnak a had parancsnokok,
Az előörs földel, Márta állott elő...
Szavuk alig hallik, halk hangjai beszélniük,
Egy sejöt át nem adnak a árult szélnek.

De a verir morolul, perempi beszésl végén:
 „Irájaim álnak asszony, ha nemet volnék in...
 Németül beszélek, mint az ijaraz német,
 De mint ijaraz magyar bántaltek meg teged
 Hogy tallist el ne adol a németek előtt;
 Mivel ö sebesült, in fosztom meg öt!”

„Tízim, stativák!” - fordul a sorozáshoz -
 „Emelje fel szarát, ki valam nem írás?
 Ö a mő áruház, bájük fölbe ered...!?”
 „Helyes, bájük fölbe!” - bíztatják a verir.

Össz veremyscóról a nyerőpéről leszáll
 A lelkész színtelen egesz scárad kincsét,
 „Imára!” - hallatszik a másik parancsolat,
 „S a kis csapat törden egy pillantás alatt.
 It verir meséjével, - hanyma kissé remeg,-
 Annál hanymacsabban utána a soroz...

„Isten népek uor!” - „Isten népek uor!”
 „Hannagyal bonjja” - „Hannagyal bonjja”
 „Oszoljon” - „Oszoljon...!”
 „Ér ámulót ne verel” - „Ér ámulót ne verel”
 „Smely iljet is nevellt” - „Smely iljet is nevellt”
 „Oh a hont!” - „Oh a hont!”

- Oh borulj el, borulj hord, te ott az egen
Ims is keij fel többet ve e'- ve más éjen,
Róhánj látthatatlan, s ha utca ejténél,
Távassold a napnak, ne nyissa fel szemet.
Oh, mert e sárbelgyen semmi jó nem terem,
És ha ippen terem, puurtitják mentelen!
Oh menjetek eej más, eej jobb csillag-földbe,
Hol nem tippojak az erényt sárpopörde ...!

Írni most védve ment, in al nem mondhatom,
Szivembe nyilallít a honfi fájdalom....
Némiy slördülésre rímes viszhang felé,
S hőröge felsikolt eej áruhó kabel.
S elborul a szendres, a szelidke éjjel,
Kedvesen ragyogó million szemicoel.
S a rímes viszhangra a sötét hegy orman,
Vadul felsikolt a szabadtérőrökön!

Hát Turner?.. ne mondjuk, mi dolgozott vélé?
Oh ne feltűnik! itt ő olykorrott bőrere
Kevésbe mult, hogy itt is fölbe nem lőttek ....
De kierni nem szügyelt, hogy hasyják meg itt még...
S folytatott a seres kicsind felé útját,
Hol aztán Turnernek dolgozott megtudották....
S mikor aztán Miklóst s Juliskát meglátták, /
Lőjük meg hat itt is: sírva ert kivétele...

De hogy azt nem tettek, még inkább hullt könnye,
Leborult Juliska elé könyöröge:

Bocsánat, bocsánat, vélkemelde bánom,
"Mindig simi frójok e endör hibámow!"
Juliska mojsákhoz vonz a királyról
S mosolyogva állt meg a bolodófliklós előtt....
A húsról nézik, nem értik a dolgot,
Sremükkel a könnyű megeseknak hiszegyett....

Ört a jelenetet, amit itt most néztek
Lélioj érték csak, ugy-e sejtezik...
itt en elmondom majd, mint annak a sorról:
„volt egyszer egy bájos, de kecer mostoha! .....

?